

DOBAI PÉTER (1944) Budapest

DOBAI PÉTER

Eljönnek múlni évek, emberek...

„Én meg felhívnám a figyelmet Szent Ágostonra. Azt írja, az Úr nem tudta másképp megteremteni a világot, csak az idővel. Ez erről szól. Képtelen volt idő nélkül világot teremteni. Ezért a mi testünk végül is idő.”

Prof. Dr. Cserny József

1.

Az egy *egészet* látni véljük egy pillanatra,
pedig csak részei által látjuk: „*másholjait-máskorjait*”,
ám a *részt* látni lettünk egy életen át.
Ha elég bátor vagy hozzá, hidd és hited el mindenkivel:
a véletlen és a szükségszerű: szinonimák.
Kevés lényeges történés érinti az embert,
ahhoz képest, amit önmagáról képzelni mer.

2.

Mire győztem, legyőzött ember lettem.
Az utak, amelyeken megyek, bennem érnek véget,
kezdetük: ismeretlen. Túl az ismerős, emlékező,
gyermeki térségeken: még kezdetlen, idegen,
meghitt múltak nélküli idő van!
Térképe egykor elveszett, remélt és tervezett
jövődőknek, ablakot nyitni rá: lehetetlen.
Valami meghal belül, ami kívül nem is létezett.
Félek, én minden képet láttam már, azokat is,
amelyeket még soha nem festettek meg...
akkor mégis miben reménykedjek?

3.

Leszel idők heves múlása iránt közömbös, flegma
illetéktelen, 'ki tavaszt-nyarat belül csak áttelel,
s arcot is cserél, nemcsak álarcokat?
Ó, honnan-hová? A megérkezés az igazi távozás?
A távozás az igazi megérkezés?
Okán vonzatos, magukhoz tévesztő véletleneknek:
leszek végül én is egy ok-nélküli okozat,
drámaiban: egy utak nélküli utas?

„Az élet mindig készül valamire,
ami sohasem következik be.”

W. B. Yeats